

σπηλιά

σπηλιά, η, ουσ. [<αρχ. σπήλαιον], η σπηλιά· μεγάλο κοίλωμα σε χαλασμένο δόντι: «πρέπει να βγει αυτό το δόντι, γιατί έχει κάνει ολόκληρη σπηλιά»·

- η σπηλιά του Δράκου, σπηλιά που άλλοι την τοποθετούν στην Πειραιϊκή, εκεί που είναι σήμερα το Αντικαρκινικό. Εξαφανίστηκε μετά τις επιχωματώσεις. Άλλοι κοντά στη σπηλιά του Κουλού, στην παραλία ανάμεσα στα ναυπηγεία του Βασιλειάδη και στις αποθήκες της «Σελ» (βλ. Τάσου Σχορέλη, *Ρεμπέτικη ανθολογία* τόμος Α΄, σελ. 31, εκδόσεις ΠΛΕΘΡΟΝ, Αθήνα 1977). (Λαϊκό τραγούδι: ζούλα σε μια βάρκα μπήκα, **στη σπηλιά του Δράκου** βγήκα)·

- σε σπηλιά γεννήθηκες; ή σε σπηλιά σε γέννησε η μάνα σου; ειρωνική παρατήρηση σε κάποιον που μπαίνοντας ή βγαίνοντας από κάποιο χώρο άφησε πίσω του την πόρτα ανοιχτή. Από το ότι, μπαίνοντας ή βγαίνοντας κανείς από μια σπηλιά, δεν υπάρχει πόρτα για να την κλείσει. Συνών. *κουρελού έχετε στην πόρτα σας; / κουρελού έχετε στο σπίτι σας; / σε βάρκα γεννήθηκες; ή σε βάρκα σε γέννησε η μάνα σου; / σε τσαντίρι γεννήθηκες; ή σε τσαντίρι σε γέννησε η μάνα σου(;)·*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας